

Lenneke Derks: 'De weg kwijt' Het verhaal van een psychotische vrouw.
Uitgeverij Boekscout 2011. ISBN 9789461760524 Zie ook www.boekscout.nl
(Psychose/PO/1)

Soort boek/ziekte/stijl: Lenneke Derks schreef in dit boek het verhaal op van Truus Vogel, een vrouw die op haar 23ste haar eerste psychose kreeg. Het verhaal is geschreven met de eigen woorden van Truus.

Over de schrijfster: Lenneke Derks (1957) groeide op in een gezin met zeven kinderen. Zij is schrijfster en psycholoog en heeft een coaching praktijk in Ede. Daarvoor werkte zij o.a. als muziektherapeute, beroepsbrandwacht en informatieadviseur. De verhalen van andere mensen inspireren haar tot het schrijven van waargebeurde verhalen.

Korte bespreking: In dit boek staat het verhaal van Truus Vogel beschreven, een vrouw die opgroeide in een oud gereformeerd gezin. De vader sloeg zijn kinderen omdat in de bijbel zou staan dat dat goed is. Truus zelf kreeg geen slaag omdat ze te zwak van gestel was als kind, maar ze werd er angstig van.

Zij trouwde op negentienjarige leeftijd met timmerman Freek, om maar uit huis te zijn. Het was geen gelukkig huwelijk, Truus sloot zich aan bij een soort sekte, maar ook daar vond zij niet wat ze nodig had. Ze krijgt van een homeopathisch arts medicijnen die een psychose bij Truus uitlokten. Ze was 23 jaar toen ze het contact met haar omgeving kwijt raakte en haar eigen werkelijkheid maakte.

Lenneke laat Truus met eigen woorden vertellen hoe zij de wereld toen ervoer, wat zij meemaakte en hoe ze opgenomen werd. Ze schreef het verhaal wat Truus Vogel haar vertelde letterlijk op. Zo lezen we over hoe een psychotische wereld eruit ziet, over verwardheid, bang zijn, waanideeën, weglopen, opgenomen worden en weer weg lopen. Truus werd een aantal keren opgenomen in inrichtingen en isoleercellen. Omdat ze meestal vrijwillig opgenomen werd, kon ze weggaan, waarna ze vaak weer opgenomen moest worden, ontremd was, contacten met mannen en gevaarlijke situaties opzocht.

Uiteindelijk komt ze in een therapeutische gemeenschap waar ze, na verloop van tijd, haar leven weer enigszins op orde krijgt, weer kan werken. Daar eindigt dit verhaal van de psychose.

In de inleiding staat te lezen dat Truus Henk ontmoette, met hem ging samenwonen en drie kinderen kreeg. Maar na de geboorte van het jongste kind kreeg ze weer een psychose. Truus heeft haar leven aan moeten passen, heeft nog steeds begeleiding en kans op terugval, maar het gaat goed met haar.

Wat viel op: Hoe beangstigend en onbegrijpelijk de reacties van de omgeving kunnen zijn als iemand een psychose heeft.

Hoe traumatisch een ervaring in een isoleercel kan zijn. En Truus is niet de enige die dat beschrijft. Bijvoorbeeld Wouter Kusters, Linda Kramers, Hugo Stam en vele anderen beschrijven ook hoe moeilijk en beangstigend zij het vonden zo opgesloten te zijn. Over dwang en drang. Daar moet zorg toch vaak anders, patiënt vriendelijker kunnen zijn.

Citaten: Pag. 31: 'Elsa deed heel vreemd tegen me toen ik terug kwam. "Waar ben je allemaal naar toe geweest?", vroeg ze. Ik denk dat ze me toen niet meer kon volgen.'
Pag. 54: 'In de isoleercel was de luxaflex wel af en toe open gedaan, zodat ik naar buiten kon kijken, maar ik had het idee dat iedereen juist mij kon zien zitten. Ik

voelde me daardoor heel erg bekeken en vond alles nog meer verdacht dan ik daarvoor al had verzonnen. (...) Ik was het hele verband kwijt.(...) Alleen het eten gaf een beetje vastigheid in mijn bestaan.'

Pag. 58-59: 'Zelfs in mijn huidige leven heb ik er nog last van dat ik toen zo seksueel ontremd ben geweest. Nog steeds ben ik bang voor herhaling en schaam ik me voor mijn gedrag van toen.'

Pag. 93: "Ik ben blij dat ik je weer zie", zei broeder Dick tegen me. "De situatie is voor jou niet zo prettig, maar persoonlijk vind ik het wel leuk dat je hier weer bent." het was wel fijn om zo welkom te worden geheten, maar het was lang niet zo als de eerste keer.'

Pag. 137: 'Langzaam begon ik op te krabbelen, zienderogen ging het beter met me. (...) Ik leerde in die TG (=therapeutische gemeenschap) van zoveel dingen hoe ik het aan moest pakken.'

Extra: Zie ook: <http://www.derkspsycholoog.nl/boeken.htm>

<http://www.leestafel.info/lenneke-derks/7438-de-weg-kwijt> © Willeke, 24 juni 2011:

' (...) Het verhaal is door de periodes ontzettend chaotisch zijn soms wat warrig, maar daardoor is het ook authentiek. Je krijgt uit de eerste hand een beeld van hoe warrig en verwarrend de wereld er uit ziet als je psychotisch bent, hoe moeilijk het is waan en werkelijkheid uit elkaar te houden, en hoe moeilijk het is ook om goede inschattingen te maken van wat gevaarlijk is en wat niet. Zonder enig besef van gevaar springt Truus achterop de fiets bij wild vreemde mannen en gaat met hen mee naar huis, stapt ze in bij vrachtwagenchauffeurs, en slaapt ze in wildvreemde huizen bij wildvreemde mensen. Iedereen die haar aanspreekt vertrouwt ze en als lezer houd je je hart meerdere malen vast. Ook al omdat ze door haar psychose in alle opzichten ontremd is. Het boek geeft een goed beeld van hoe het is om een psychose te hebben. En ook hoe moeilijk het is voor de patiënt om goed in te schatten hoe ziek hij is, en hoe moeilijk het voor de hulpverlener is om goede passende hulp te geven.'